

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 17. april 2014

Kirke dag: Skærtorsdag/B

Tekst: Joh 13,1-15

Salmer:

SK: 456 * 477 * 178 * 469 * 470 * 369,6 * 182

LL: samme

Der er så mange mennesker i dag, der er så fandens fokuseret på at gøre en forskel. Og parameteret for, om man så også gør en forskel, er ofte spejlingen i de andre. Det kan have to årsager: Vi stræber efter at blive lige som. Eller vi stiver vores ofte mislykkede forsøg på at gøre en egentlig forskel af på et eksempel, der er værre end os selv, for så er vi i hvert tilfælde ikke den værste af slagsen.

Det er med fuldt overlæg, at jeg sagde, at mange mennesker er så fandens fokuseret. For det er Fandens værk. Det er lige præcis Fandens værk at holdes os fast på dette fokus. For både det at gøre en forskel og det at spejle sig i forbilleder/eksempler sætter nemlig fokus på os selv. Vi ser det måske ikke; men når vi ser de andre, ser vi egentlig vort eget spejlbillede og beslutter derudaf, om vi er tilfredse med resultatet, eller der skal ændringer til. Jeg bliver udgangspunkt, og jeg bliver også målet. Og i den sammenhæng er det vigtige ikke, om 100 børn får hjælp; det vigtige er om jeg gør en forskel. De 100 børn kan selvfølgelig være ligeglade med vore motivet, bare de får den fornødne hjælp. Men motivet er ikke ligegyldigt for os.

Motivet er ikke ligegyldigt for os, for uanset om vi vil være ved det eller ej, så har Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd en relation til os. Den lader vi lige ligge et øjeblik og vender tilbage til det.

Det er sjovt, det med at gøre en forskel. Det har nemlig altid noget med anderkendelse og omtale at gøre. Sjovt nok er der aldrig nogle, der taler om at gøre en forskel, når de går forbi kirkens indsamlingsbøsse. Her skal der ellers ikke så meget til for at gøre en forskel.

Men selvfokuseringen i forskellen og i forbilledet er en Fandens opfindelse, når vi taler om disse ting i et kristeligt lys.

Det er ikke os som kirke og kristenfolk, der skal gøre en forskel. Evangeliet skal gøre en forskel. Jesus skal gøre en forskel på situationen. Desværre er kristenheden ved at fratage Jesus denne mulighed. Og anledningen ligger lige for i dagens evangelium om fodvaskningen.

”Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort med jer.” siger Jesus.

Vask hinandens fødder! Tjen hinanden, om så det er den usleste opgave. Det har vi det helt fint med. Det er der faktisk prestige i, at ydmyge sig, give afkald på – til en vis grad selvfølgelig. Vi behøver jo heller ikke blive fanatiske. Men helt nede i det lavpraktiske skal vi have det sagt. Måske kan vi godt lære at bære vort eget affald til skraldespanden; men på vejen dertil så også at bukke sig ned og tage det op, som andre har smidt, det er for meget. Der må være en grænse. Der kommer nogle, som er under os, som må gøre det.

Der var bare ikke en grænse for Jesus! Og da Jesus går rundt i discipelflokken med sin vaskebalje, springer han jo ikke Judas over med begrundelsen ”Du er en skidt knægt!” Der er ingen grænse hos Jesus.

”Jeg har givet jer et forbillede”. Hele Jesu liv er et forbillede. Og det er så også her, at faren består, hvori kristenheden er på vej til at fjerne muligheden for, at Jesus gør en forskel. For bliver vi ved denne ene sætning om Jesu forbilledlige handling, så ender det hele nemlig i ren og skær humanisme. Og målet/moralen bliver egl. bare, at vi er så utroligt hensynsfulde, åbne og imødekommende mod vores næste. Og ikke mere. Så bliver næsten fokus.

Men Jesu forbillede rækker langt videre. Jesus gjorde aldrig noget for egen vinding. Aldrig gjorde han noget for at sætte sig selv i fokus. Hele Jesu forskel og forbilledlige handling var heller ikke, at han satte næsten i fokus, men det, at han satte Gud i fokus og dernæst/derfor næsten.

Jesus gjorde den forskel, at han satte Gud Herren i fokus, og det oven i købet på en måde som ikke engang præsteskabet ville være med til. Jesus satte Gud i fokus i det enkelte menneskes liv, at det kunne se, hvad enten vi så er bevidste om det eller ej, at forskellen er om motivet for vore handlinger er selvhævdelse eller menneskers frelse fra fortabte situationer.

Jesu forbilledlige forskel er, at han ser sig selv og alle os andre i Guds billede. For Gud er, og vi skal forholde os til Gud Herren, vi har relation til Gud. Gud Herren skal være i fokus for os som kirke og som kristne, for kun derved bliver næsten og kærligheden til denne efter Jesu forbillede til et mål og ikke et middel.

Midlet til at synliggøre og fastholde os på Jesu forbilledlige gerning, og på hans gerning for os, er nadverens måltid. Herved fastholdes vi i Jesu gerning for os. Oven i købet er der en afbildning af Kristus på oblaten, så vi med øjnene kan se, at det er Jesus, der rækkes til os.

Hans forskel og forbillede skal netop i nadvermåltidets fællesskab fastholde os i det dobbelte kærlighedsbud, at vi skal elske Gud og næsten, for vi kan ikke leve uden at forholde os til begge uden at gå fortabt i selviskheden. Vi skal elske som Jesus elsker; vi skal give os selv, som Jesus giver sig selv.

Brødet og vinen ved påskemåltidet er undtagelsen, der bekræfter reglen, og er den eneste gang, hvor Jesus bringer sig selv i fokus. Men han gør det for vores skyld. Ikke for at det siges om ham, at han gjorde en forskel. Men for at vi kan sige, at han er forskellen i vore liv. Jesus er forskellen på mig i mit billede og mig i Guds billede. Jesus er forskellen på Gud i mit billede og Gud i Jesu billede. Jesus er forskellen på frelse og fortabelse, tro og fortvivlelse, tilgivelse og fordømmelse.

Jesus er forskellen, når jeg går rundt i menneskekredsen med min ”vaskebalje”. Der er mennesker, som hvis ikke, jeg kendte til evangeliet om Jesus, så ville jeg springe dem over. For hvorfor skal jeg? Og jeg kan være ligeglad med, hvad de tænker om mig, de kan bare lade være med at krydse min vej, og for øvrigt er de sikkert ude af mit liv igen om et øjeblik. Der er mennesker, jeg ikke ville gide skænke en tanke eller handling, hvis ikke det var for evangeliets ord om Jesus. Det gør en forskel på mig. Og jeg kan heller ikke være ligeglad med, hvad de foranlediget af mine handlinger tænker om Gud, om evangeliet, om Jesus. Jesus er forskellen på mennesker i mit liv, således at jeg ser mange flere af dem og ser dem i et helt andet positivt lys end uden Jesus. Uden Jesus og Jesu forbillede kan jeg ærligt talt ikke se, hvorfor jeg ikke skulle bruge mennesker som middel og ikke som mål. Det kan godt være, de vil synes om mig, at jeg i så fald ville være selvisk og ukærlig; men hvad så? Jeg har ikke inviteret dem indenfor. Men de er indenfor – og heldigvis for både dem og mig, er de indenfor dér, hvor Jesus er forskellen.

Nadvermåltidets ritual fortæller os, at vi skal tro Jesus som Guds Søn givet til den enkelte, og i denne tro skal vi gøre mod hinanden, ligesom han har gjort mod os.

Budskabet om Jesus gør en forskel. En forskel, hvori mennesker ser Herrens kærlighed. Det var nødvendigt, at nogle vaskede disciplenes fødder, derfor gjorde Jesus det. Det er nødvendigt, at nogle frelser os fra os selv og vores Fandens fokusering på os selv, derfor gør Jesus det. Hans billede må og skal være vort fokus og være for os i tro, håb og kærlighed; da vil vi også kunne finde hvile i disse tre, finde Guds fred.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen